

Az én világom

Nem tudok azonosulni, képtelen vagyok elfogadni a kiábrándultságomat a világból. Amióta tudok a pályázatról, próbálom összeszedni úgy a gondolataimat, hogy ne áradjon belőlük a megkeseredettség, mely mostanában sajnos eluralkodott a mindennapjaimon. Milyen ma fiatalnak lenni? Annak, aki gondolkodik önmagán, küzdelmes és elmondhatatlanul nehéz. A generációnknak csekélyke része tudatosságra törekszik, jómagam is évek óta igyekszem tudatossá tenni az életem. Mindeddig megválaszolatlan felvetés maradt magammal szemben, hogy ezen döntés pozitív eredményeket hoz-e számomra. Kortársaim túlnyomó része nem foglalkozik ilyen kérdésekkel, nem is látom, hogy hasonló nehézségekkel küzdenének. Ha tervezel és lépésről lépésre haladsz, a saját lábadban is el tudsz botlani, viszont, ha csak sodródsz és befogadod, ami van, nem terhel felelősség és a nem-döntések következményeinek mardosó büntudata. Tudom, hogy senkinek sem könnyű, és mindenki csatázik valamivel. Mégis azt érzem, hogy a befektetett munka, a kreativitás, a belülről fakadó tiszta szeretet és elköteleződés, a kitartás, a páratlanság, a kritikus látás, a megszerzett és folyamatosan fejlesztett szakmai tudás ma nem ér sokat, nem talál megbecsülésre és elismerésre a társadalomban. Valljuk be, ez nem egy támogató és befogadó évtized. Számomra az érték az egyediségben rejlik, aminek van mondanivalója. Abban a rendhagyóban látok kincset, ami nem feltétlenül a normákhoz és elvárásokhoz igazodik, ugyanakkor őszinte és valódi a maga puritánságában. Úgy gondolom, nekem van mondanivalóm, mégis csendre intenek.

Ha önmagamot kéne jellemezni, leghamarabb az impulzív, elszánt, harcoss, kitartó, tudásszomjas, kultúrákedvelő, az örök pezsgésben megnyugvást találó, kreatív és nyughatatlan felfedező jelzőket használnám. Mások azt szokták mondani, hogy a jég hátán is megélek, és mindig elérem, amit szeretnék. Akkor mégis hová tűnhetett a lényemnek ezen része, amelyet a tenni akarás és alkotás éltet? Nem kopott el, csak egyszerűen nem illeszkedik a jelenlegi világba, a most értékesnek ítélt csillogó, nagyrobajú, belül üres szemébe.

Már kislányként is öntörvényű voltam. Ha valami fontos volt számomra, nem csillapodtam, amíg meg nem szereztem azt. Nem, egyáltalán nem kényeztettek el - épp az örök ellenállás formált erőssé, és tanított meg nagyon hamar arra, hogy a saját céljaimért csakis én dolgozhatom meg. Olykor erkölcstelen cselekedeteket szült elszántságom, például amikor hároméves koromban szüleimet elkísértem a helyi piacra, ahol megláttam egy nagyon csinos papucsot. Nem volt kedvem végig futni a megszokott „nem vesszük meg, mert nincs rá szükséged” kezdetű párbeszédet, bár az igazat megvallva három mérettel nagyobb volt, mint amit akkor viseltem, tehát tényleg semmi szükségem nem volt rá. Mégis győzedelmeskedett a szerelem és az önző akarat, felkaptam hát, és elszaladtam vele. Szüleim természetesen rendezték a számlát, és én soha többet nem vetemedtem hasonló tetre. Viszont az üzleti érzékem már itt is megmutatkozni látszott, hiszen évekig tudtam viselni a lábbelit, mielőtt kinőttem volna - s itt meg is jegyezném, hogy a ruházati cikkek minősége az elmúlt húsz évben elképesztően megváltozott - no de erre visszatérek később.

Noha ezen esetenél még nem rendelkeztem kellő önismerettel ahhoz, hogy tudatosítsam magamban a történetek miéértjét, és a helyi turkálós piacon töltött gyermekkorom sem bizonyult

harsogó jelzésnek, hiába éreztem a belső sugallatot, mely csak később kezdett hangosabban szólani, hogy elmondhassa azt, amire születtem, ami az első igaz szerelmem és hivatásom lett hosszú és csodás évekig. Hat éves koromban már olyan tisztán szólt a hang, hogy eldöntöttem, *divattervező* leszek. Nagymamám akkor vette meg az első füzetemet az iskolára való felkészítés céljából. A borítójáról rám kacsintó csinos lány megihletett, és én a matematika helyett inkább ruhák rajzolásával gazdagítottam lapjait. Természetesen ez a készítemem nem a semmiből jött, már azelőtt is sok-sok időt töltöttem a divatlapok csillogó oldalainak tanulmányozásával, ettől kezdve viszont inspirációs forrásként tekintettem rájuk. Eleinte csak menyasszonyi ruhákat terveztem - amióta az eszemet tudtam, szombat délutánjaim fénypontja a szomszédunkban lévő rendezvényteremben tartott esküvőkre érkező menyasszonyok áhítatos megfigyelése volt. Emlékszem, mikor egyszer lekéstem a várva várt pillanatot, órákig zokogtam a földön bánatomban. A keresztmamim ismerte az ifjú párt, és annyira megsajnálta, hogy átment az esküvőre megkérni őket, lépjenek ki, hadd gyönyörködjem bennük. Ironikus, hogy a rajongásból mennyire könnyen ki lehet ábrándulni - ma már nevetségesnek tartom a lagzit, a felhajtást, talán a házasságot is. Valószínűleg ettől a sok korai élménytől csömört kaptam - de az biztos, hogy nagy szerepe volt az utam megtalálásában. Gyerekként persze én is hercegnő akartam lenni, a csillogó divatvilágba vágytam, és a médiából ismert idealizált szépség után sóvárogtam. A tökéletességet, a nőiességet, a női erőt, a harmonikus bájt láttam benne, egy menekülési lehetőség volt a kisvárosi kegyetlen és undok szürkeségből.

Az első jelentős megmozdulásom a divatvilág irányába tízévesen történt: anyukám talált egy pályázatot, ahová három munkát kellett beadni - gyerekeknek készített összeállításokat, magyar népi motívumokkal díszítve. A verseny felnőtteknek szólt, én voltam az egyetlen kiskorú a nevezők közt. Bár helyezést nem értem el, a csodálatos és felejthetetlen élmény mellé én nyertem el a különdíjat, aminél szebbet nem is kaphattam volna: egy neves tervező engem választott ki, hogy három nap szakmai gyakorlatot tölthessek a divatházában. Mai napig mérhetetlen hálával tekintek vissza azokra a napokra és a bizalomra, valamint a belém vetett hitre, mellyel megajándékozott a szakma elismert alkotója. Ő tanított meg a terveimhez inspirációs kollázsokat készíteni a Vogue magazinok lapjaiból, s a gyakorlat alatt jöttem rá, hogy engem nem is a varrás, sokkal inkább a kreatív, határtalan fantáziát igénylő tervezés érdekel. A továbbiakban is kitarítottam az általam választott szakma mellett, és elhivatottan próbáltam minél jobban elmerülni a divat és öltözködés különböző területeiben. Míg az általános iskolai tanulmányaimat végeztem, a szabadidőm minden pillanata a jövőm tervezgetéséről szólt, kerestem a megfelelő továbbtanulási lehetőségeket, gimnáziumokat, iskolákat, ami felkészíthet az álmom beteljesítésére. Középiskolának egy debreceni intézményt választottam, ahol az emelt francia szak tűnt számomra megfelelő és észszerű következő lépésnek - onnan párizsi divategyetem, gondoltam akkor. Játszadoztam a textiltervező szakiskola gondolatával is, de mivel a művész ismerőseim nem találtak elég tehetségesnek, így maradtam az elméleti vonalon, hiszen a tanulás sosem okozott gondot, sem különösebb megerőltetést. Az a típus voltam, aki, ha odafigyelt órán, nem kellett otthon plusz energiát fektessen a felkészülésre.

Csakhogy addig is túl sok bántalmazás ért az oktatásban, a baráti kapcsolataimban, így mire elkezdhettem Debrecenben a 9. osztályt, egy lelkileg teljesen szétzuhant, anorexiás, depressziós és fáradt lánnyá váltam. Nem segített ezen állapotomon az új környezet sem, mivel határon túlról érkeztem, bántottak a származásom miatt, pedig semmi rosszat nem tettem, csendben próbáltam

beilleszkedni a teljesen idegen közegbe, mégis mindenki ellenséggként tekintett rám. A kollégiumot nagyon hamar elhagytam az alvászavaraim és az otthoni környezetem hiánya és biztonsága miatt, így három hónapig minden nap vonattal jártam be az iskolába, és így cserébe otthon lakhattam. Nagyon megterhelő volt, főként amiatt, hogy már sérülten és összezavarodva kezdtem bele - időm sem volt, hogy rendbe tegyem a lelkemet. Bár a tanulmányi eredményeimen nem látszott, mégis úgy éreztem, képtelen vagyok folytatni ezt az idegen és oly távolinak tűnő életet. Teljesen elveszttem. Az első félévet a településemen lévő líceumban zártam le, ahol végre otthonosabban éreztem magam, mégis tovább bántottak az osztálytársaim. Nem volt több hely rajtam a további szúrásoknak, időszerűnek láttam kiszállni ebből az ördögi körből, hogy begyógyíthassam a sebeimet. Magántanuló lettem egy amerikai magániskolában, a családom ellenkezése sem tántorított el. Végleges döntés volt, ha meglépem, nagyon nehezen szállhatok vissza a rendszerbe, szinte lehetetlen. Két pedagógus szülőm traumatikusan élte meg a helyzetet, de végül ők is belátták, nincs más lehetőség, ha túl szeretnék élni. Ebben az alternatív intézményben végre azt tanulhattam, ami érdekelt. Nem szabtak határokat, a tanulók maguk állíthatták össze a tanmenetet az érdeklődési körük alapján - és ennél hasznosabb, hatékonyabb lehetőséget mai napig nem véltem felfedezni a közép-kelet-európai oktatási rendszerekben.

Végre valahára megkezdődhetett az én belső gyógyulásom is, tizenöt évesen volt az első terápiás ülés. Sajnos olyan pszichoterapeutákkal lettem körülvéve, akik visszatekintve egyáltalán nem tűntek megfelelő választásnak - nem vették észre, hogy továbbra is bántalmazó és manipuláló baráti kapcsolataim vannak. A kezelések értelmetlenek, a szakemberek felületeseek voltak. Mégis elindult az életem valami jó felé, valami olyan csodálatosan különleges felé, ami pótolta minden addigi hiányt, és értelmet adott a hétköznapi életnek.

Mint már említettem, kicsi gyermekkoromtól a turkálós piac volt az én személyes Mekkám, a hely, ahol nem volt sem tér, sem idő. Olyan mitikus érzésem volt a hatalmas ruhahalmokból előrántani a minőséget és a luxusmárkákat, hogy magam sem hittem sokszor el, varázslat járta át kezeimet, valamilyen megmagyarázhatatlan nem evilági erő. Nyilván az instabil lelkiállapotom nem segítette a tudatosságomat, így a megnövekedett szabadidőm nagy részét second hand darabok esztelen és túlzásba vitt vásárlásával töltöttem. A kényszerbetegségem mellé más sem hiányzott, csak a vásárlási függőség. Szüleim próbáltak rávilágítani, hogy ez már tarthatatlan állapot, és közös ötletelést követően megszületett a döntés - turkálót szeretnék vezetni. Addig is tölem szereztek be az ismerőseim öltözködési cikkeiket, mert nálam aztán tényleg minden volt, amit csak kívánni lehetett. Úgyhogy tizenhat évesen a tanulás mellett nekiláttam üzletet nyitni. Önerőből, egyedül építgetni a kis garázsbutikomat semmihez sem volt fogható. Végre hasznos voltam! Végre azzal teltek a napjaim, amire egész addigi életemben vágytam - nőket öltöztethettem. Lemondtam a tervezésről, *stylist* akartam lenni, érettségi után el is végeztem két tanfolyamot, de a valódi tudást autodidakta módon szereztem meg. Ahhoz, hogy mindenre jusson időm, mivel még iskolás voltam, a vendégeim időpontra jöttek hozzám, nem volt állandó nyitvatartása a boltomnak. Ezt a rendszert nagyon hamar megkedvelték az ügyfelek is és én is: mindenkire a megfelelő mennyiségű időt és minőségi figyelmet tudtam szánni, így hatékonyá vált a ruhatarak frissítése, igazán az egyénhez igazítva. Azok is rendszeresen hozzám jártak, akik egyébként gyűlöltek vásárolni, mert én pontosan tudtam, mire van szükségük, őszintén és alázattal figyeltem rájuk, a vágyikra, igényeikre. Árut havonta cseréltem, akkor még nem tudtam, de ez mindenképp a *slow life* jegyében meghozott döntésem volt. Már akkor sem tartottam

szimpatikusnak a helyi konkurenciámat, aki minden nap frissítette árukészletét, hogy becsalogassa az embereket ezzel is függőségre és haszontalan impulzusvásárlásra sarkallva a fogyasztói társadalmat. Nekem az egyén, a személyiség, az egyediség volt a legelső, kapcsolatot akartam teremteni a ruha és a viselője közt. Én az üzletemre saját gyermekemként tekintettem, és aki hozzám tartozott, az luxusszolgáltatásokban részesült. Ez lett az új tervem, ami mai napig valahol az éterben lebeg - létrehozni egy olyan tudatos, fogyasztói közösséget, ahol a luxust nem az árakban, hanem a szolgáltatásokban mérik. Egy helyet, ahova jó tartozni, ahol olyan szempontok vannak prioritásban, amiről sajnos nem beszélünk eleget, mégis kivitelezhető és megvalósítható, jobbá téve ezáltal a világot. No de egyelőre terv és a jelenlegi lakhelyem nem alkalmas a kivitelezésre, nem illeszkedik a helyi nézetek és befogadóképesség közé.

Tehát rendeztem a garázsunkat, a használaton kívüli bútorainkból lett a bolt berendezése: sonkafüstölő állványon lógtak a kabátok, a cipők pedig hetvenéves polcokon sorakoztak, amin addig befőttes tartottunk. Lefestettem, csinosítottam az ingóságokat, melyek különleges atmoszférát varázsoltak a kis térbe: egy alternatív, eklektikus, mégis nagyon otthonos közeget alkottam. Rengeteget tanultam a munkám során, olyan dolgokat, amiket nem tanítanak az iskolában, mégis elengedhetetlen az élethez: empátiás készséget, támogatást, odafigyelést, önbizalomfejlesztést, jó hallgatóságnak lenni, és a legfontosabbat - akkor segíts, ha segítséget kérnek. Nincs annyi hely, hogy erről mindent megoszthassak, de azt el kell mondanom, hogy minden vendégemmel töltött alkalom, bármilyen nehézség ellenére is, egy óriási ajándék volt számomra. Kincsként őrzöm az emlékeket, a kihívásokat, a szeretetet, a sikerélményeket, a nevetéseket és sírásokat, azt, hogy bizalommal beavattak az életükbe, gondjaikba, örömeikbe. A szeretet és támogatás, amit kaptam, pótolhatatlan és felejthetetlen.

A covid alatt mindenki bezárt, kivéve a garázsbutikomat. Elkezdtem méret szerint fotózni a kollekciókat, szép természetes fényben, fehér háttér előtt, babán az udvaron. A képeket elküldtem a vásárlóimnak, akik otthonuk kényelméből a telefon képernyőjéről válogathatták ki a nekik tetsző darabokat, melyeket házhoz szállítottam. Egy pillanatig sem zártam be, végig dolgoztam a járvány alatt, természetesen betartva minden óvintézkedést. A veszélyhelyzet után sajnos olyan következmények maradtak ránk, melyek mai napig rányomják a bélyegüket az életünkre, és itt vált igazán frusztráló kérdéssé, hogy milyen most fiatalnak lenni. A normális hétköznapok globális helyreállása után még semmit nem éreztem a tartós változástól, és én, naiv lányka már azt hittem, az élet olyan lesz, mint régen. Nem, ezek a változások alattomosan és csendben jelentkeztek és szívárogtak be, teljesen felhígítva és értéktelenné, reménytelenné téve azokat a terveket, amiket addig dédelgettem. Megfáradt, ellustult, fásult, „*jólvanazúgy, nemérdekel*” emberiség formálódott. Az első jel, ami a társadalmi romlás előhírnökévé vált személyes kis világomban, az a fotók iránti töretlen igény volt. Mai napig télen-nyáron fotóznom kell mindent, mert olyannyira felhígult a világ, hogy már senki nem megy sehova, mindenkinek dolga van, egyedül a telefon képernyőjére lehet ráérni, és a páratlan színes-szagos, élő és lüktető valóságunkat képesek könnyedén lecserélni a virtuális valóságra - ami soha nem lesz valódi.

Mielőtt bárki arra gondolna, hogy a két hónap karantén és lezárás alatti nagylelkűségem szoktatta hozzá az embereket a kényelemhez, én határozottan állítom, hogy szó sincs ilyesmiről. Mivel az elmúlt években egyre nehezebben működik az üzletem, elkezdtem változtatásokat véghez vinni: lecseréltem a bútort, lett állandó nyitva-tartásom, Facebook-oldalon reklámozom a termékeket árral, mérettel feltüntetve, ugyanúgy szívvel-lélekkel végezve a dolgom. Akinek vállalkozása van,

tudja, hogy az nem nyolcórás, hanem tizenkét-tizenhat órás munka naponta. Egy személyben vagyok, eladó, takarító, beszerző, fotós, marketinges, könyvelő. Tehát tudom jól, hogy amit ember megtehet, azt én beleadom és beleadtam a munkámba. A kezdetektől dolgoztam más turkálókkal országokon belül - tőlem vásárolták az árukészletüket. Mikor hosszú évek tartós, közös kollaborálása után másfél éve ők is elkezdtek felszívódni, úgy döntöttem, utánajárok a dolgoknak.

Addigra az én életem is sokat változott, már nem voltak bántalmazó barátaim, nehezen, de találtam egy terapeutát, aki olyan utat nyitott meg előttem, amelyen visszatérhettem a gyermekkori elszántságomhoz és kreativitásomhoz, mindezt úgy, hogy végre jól voltam. Ennek az összeszedettségnek lett az eredménye, hogy kutatni kezdtem a miérteket, s a kapott válaszok után, ellenszegülve az aktuális mérgező trendeknek, eldöntöttem, hogy bármennyire is nehéz lesz, nem fogok abba a sorba beállni, ahol mindenki más áll a semmiért, hanem kiállok végre azért, amiben hiszek, és ami értéket jelenthet számomra, az értők és nyughatatlanok számára. Veszélyes lépésnek bizonyult a tudásszomjam és a tudatosság iránti vágyam - elkezdtem igazán, mélyen kiábrándulni a világból. Kaptam egy világgépet, amely olyan társadalmi és kulturális csalódottságot eredményezett bennem, hogy azóta keresem a hitemet és önmagamat a nagy káoszban, bent ordítva és tombolva, hisz olyan csodálatosan egyszerű és tiszta minden a szívben, mégis megerőltető küzdelem annak megélése és a testen kívül helyezése. Szülni kell, ha akarjuk, ha nem, a növekedés csak így lehetséges. Helyet kell biztosítanom a „gyereknek”, ami kikívánkozik belőlem, meg kell szülnöm, hisz azért lettem megteremtve - s ennek a „gyereknek” nekem kell megteremtenem az életfeltételeit, nekem kell megfelelő helyet és élhető környezetet biztosítanom számára, hogy ne pusztuljon el. Ez a felelősség saját magam iránt, a megfoghatatlan isteni kapcsolat, az élet értelmezése - ennek a „gyereknek” a világra hozása, megfelelő nevelése és a hitem benne.

Amikor erre rájöttem, szertefoszlott minden megfelelési kényszerem. Egyedüli vágyammá a beteljesedés és az értők megtalálása, a hozzájuk tartozás vált. Viszont az élet valahol egy ördögi kör, és továbbra is üldöz a rendszer iránti iszonyom. A megtestesült ellentmondásként csodálom az elveimet és azt is, ahogyan kilógok a csoportokból, mégis szomjas és éhes vagyok a valahova tartozás iránti vágyam miatt, és áhítattal kutatom a „gyermekem” helyét, hogy ne jusson oly szomorú és gyalázatos sorsra, mint az üzletem.

Az elmúlt egy-két évem csodálatos változásokat és felismeréseket hozott számomra, mely nem minden értelmezésben pozitív, nem minden értelmezésben léleksimogató, mégis személyre szabott és csak az enyém. A hullámozása irdatlan kilengésekkel zajlott, mélypont és csúcs, mélypont és csúcs. A szerelmem, a kis butikom az online platformok miatt haldokolni kezdett a szakmával együtt, kénytelen voltam kitalálni, hogyan tovább. Húsz-huszonkét évesen azok, akikkel felnőttem, most diplomáznak, nekem viszont semmilyen papírom nincs. Mim van tehát, miből indulhatok? Honnan indulhatok? Elkezdtem megvizsgálni ezeket a frusztráló kérdéseket. Először is: van egy támogató családom, csodálatos barátaim, nagyon jó kapcsolataim és segítőkész ismerőseim. Kezdetnek nem rossz. Mim van még? Fantáziám, kreativitásom, egyéni perspektívám, elszántságom, szenvedélyem, tenni akarásom, szorongásom, önhibáztatásom, félelmem és kétségeim... no igen, ez sem rossz csomag, csak kicsit nehezebb vinni. Mihez lehet akkor kezdeni? Imádok dolgozni, jelenleg négy munkahelyem van: a vállalkozásom, egy adminisztrációs bedolgozós egy pékségbe, valamint két egyesületnél gyerekekkel foglalkozom. Mindet imádok, a legnagyobb szeretettel végzem a feladataimat, de ugyanakkor harcokkal teli volt idetalálni és innen továbblépni is az. Mert minden a papír, a diploma, a bürokrácia, a

sablonosság. A kultúránk azt kívánja, hogy fokenként, egyesével mászd meg a lépcsőt, hogy eljuthass valahova, még ha utárod is az egészet és könyvszagúan dolgozol le minden különösebb gondolkodás nélkül negyven évet. Ez nem jó, egy borzasztó tendencia és elvárás, ami megmérgezi a vágyakat és az életet. Élménypedagógiai oklevelem van, pedagógusi és pszichológiai diplomám viszont nincs - mégis a legnagyobb alázattal, odaadással, szeretettel és figyelemmel végzem lelkiismeretesen a munkámat a gyerekekkel - nem véletlenül szeretnek, mert megtaláltam az egyensúlyt köztünk, amit a legtöbb pedagógus és tanár nem ismert fel: én lehetek mellettük gyerek, ők lehetnek mellettem felnőttek. Mégsem taníthatnék állami iskolában, mert nincs megfelelő papírom hozzá. A felsorolt őszinte adottságok és tulajdonságok csekélyek a precíz munkavégzéshez a rendszer szerint. De ha valaki leüli az öt kötelező évet az egyetemen, utálja, gyűlöli, de csinálja, mert valamit csinálni kell, ő majd egy hiteles és értékes dolgozó lesz, aki jobba teszi a világot. Ezt nem tudom elfogadni, hogy ilyen létezik, szabad és törvényes - sőt, egyenesen normális.

Tavaly tavasszal felvettek a temesvári magyar színházba öltöztetőnek, de nem fogadhattam el az állást a nevetséges fizetés miatt. Szívből vágytam a munkára, csodálatos lehetőség lett volna. Hogyan juthattam volna tisztességesebb juttatáshoz? Ha van bármilyen felsőoktatási papírom. A tapasztalatom semmit nem számít, és ez nem a színház hibája - ez az elavult és beskatulyázó politikai rendszerek hibája. Tehát eldöntöttem, hogy tanulni szeretnék, ha ez az ára, hogy közösségben dolgozhassak és befogadják a „gyereket”, akit meg szeretnék szülni. Itt merült fel az első probléma - amerikai érettségim a világon bárhol elfogadják, kivétel ez alól Románia és Magyarország. Évek utánajárása és kínlódása hozott csak sikert, hogy ekvivalálatni tudjam, viszont ez sem volt elég minden egyetemnek. Van sajnos olyan intézmény, és egy Japánban érettségizett osztálytársnőm is ugyanezen problémával szembesült, hogy az egyetem nem színesíteni akarja a tanulói skáláját, hanem teljesen beszűkíti azt - nem fogadták el egyikőnk jelentkezési kérelmét sem a külföldön szerzett érettségi miatt. Tényleg, valóban én kérek bocsánatot, hogy itthon szeretnék továbbtanulni, szégyenletes lépés, igaz? Nem tántorított el a hozzámállás, úgyhogy sikerült találnom olyan egyetemet, ami szeretettel biztosított lehetőséget, hogy felvételizhessek hozzájuk, mely folyamat jelenleg is tart, és tükön ülve, melegséggel átjáró izgalommal várom az eredményt.

Még egy tör, egy mély vágás, eltipró és megugorhatatlan elvárás: tizennégy éves korodra dönts el, milyen szakirányban szeretnél munkálkodni, érvényesülni - innentől halálodig. Látom a tanulóimon a stresszt, a tanácstalanságot, a zavart, mert ugyan honnan tudhatná egy tizennégy éve tapasztaló lény, hogy negyvenöt évig napi nyolc órában hol szeretne létezni? A fiataloknak széles perspektívát kéne nyújtani a teljes spektrumról, nem pedig elvárni, hogy mákszemnyi tudással ilyen horderejű, tartós, felelős és kockázatos döntéseket hozzanak. Gimnáziumválasztás előtt magam sem tudtam, hogy nyolc évvel később a jelenlegi vágyaim fognak uralni. Nem! Nem lehet hűséget sem várni gyermeki döntéseink mellett. Tapasztalni, látni, megismerni kell, ezt kellene biztosítsa a rendszer is, lehetőségeket kellene nyitni, hogy mindenki és bárki önmagára találhasson - nem pedig egyre csak megfosztani és évről évre szűkíteni a mozgásteret.

Mindenképp a művészeti szférában szeretnék dolgozni. Vonz a színház, de a képzőművészet is - természetesen mindkettő elméleti irányban. Felfedeztem és megerősítést is kaptam, hogy az írás, a kreatív írás egészen jól megy nekem, így akár szakíró, kritikus is lehetnék. Összedolgozom különböző színházakkal, jelmezekkel ellátva őket és bepillantást nyerve az alkotói

folyamatba. Egyre bővül az érdeklődési köröm, így most a bőség zavara és a szerteágazó mohó figyelmem nehezíti a dolgomat, de mint minden kihívást, ezt is szeretettel fogadom. Ugyanakkor azt is tudom, hogy minden választásomat és lépésemet a rendszer elleni harc, a társadalom hígsága iránti küzdelmem nehezíti. Pont emiatt, a jó célért, hogy valami építőt is tehessek, és ne csak a szám járjon, alkottam meg tavaly hosszas kutatómunka után egy előadást a *fast fashion* és online rendelések káros és beláthatatlan következményeiről, melyet iskolákban, de felnőtteknek is bemutatok - ezen alkalmak kétségbeejtően erősítik a szociális vakság felismerését és eluralkodását. A kizsákmányolás és emberi méltóságot meggyalázó ipart egyre istenítik, mert most mindenki ezt teszi, a divat, a kényelem és az önző érdek mindenekelőtt. Már említettem, a minőség húsz év alatt mint fogalom, megsemmisült. Minden érték, ha csak a divatvilágban a luxusmárkákat nézzük, elsilányodott. Az értékrendek kapzsvá és undorítóvá váltak. Olyan mókuserékben fut szemellenzővel a nép, hogy fogalmuk sincs már a csodákról, a harmóniáról, az Istennel való kapcsolatról, a világ valódi okáról, az élet értelméről. Senki nem gondolkodik, csak végigrohan az életem és minden *fast*, amit beenged a személyes birodalmába: bútor, ruha, kaja, szórakozás, emberi kapcsolatok - mind üres kis semmiségek. Kötelességemnek érzem, ezért is foglalkozom a gyerekekkel, hogy amit én felfedeztem, amire rájöttem, ahhoz hozzáférhessen más is. Ennek okán blogot kezdtem írni, hogy írói ambícióimat kiélhessem, és ne vesszen el az éterben, ami bennem van. És hogy mi volt erre a külső reakció? Miért blogot? Az annyira régimódi, most a TikTokon történik minden, ami számít. Nem, nekem nem számít, a felnövő generáció teljes megrontója, porba tiprója. Önmagam akarok lenni, akkor is, ha az néha retró, akkor is, ha nem mindig érek célt, akkor is, ha sok a gödör és könnyen megbotlok a kövekben. A valódi érték önmegvalósítani, megélni azt a teljesen egyedülálló és független megismételhetetlent, amik mind vagyunk, csak kevesen találjuk meg a külső süvítő és ordító zajban.

És hogy hol látom magam 2035-ben? Generációnk dolgát nehezíti a mesterséges intelligencia fenyegetése is, szakmák szűnnek meg általa, és mi lassan fölöslegessé válunk, alkalmatlanok leszünk dolgozni, háztartást vezetni, cselekedni. Önmagam tíz év múlva nem látom egy egzakt környezetben, mert lehetetlen jóslatokba bocsátkozni ekkora távlatokban, én is folyamatosan változom, megújulok, és az ismeretlen izgalmát nem törném meg idealizált képekkel.

Nekem ezt jelenti fiatalnak lenni. Valami megfoghatatlan békeháborút, mely köztem és a külvilág közt zajlik, remélve, hogy egyszer győztesként távozhatok, kiérdemelve az elveket, amelyekért mindvégig kitartóan harcoltam.